

BRUNA LA BRUIXA

i el tresor dels
gamfosins

Pasqual Alapont
Viv Campbell

LA TIRA
bromera

Bruna és amiga meua.
Bruna fa coses rares!
Bruna és una bruixa!!!

Cada matí, mentre es pentinava els cabells i es rentava la cara davant de l'espill, Miquel s'havia de repetir les mateixes frases en veu alta, perquè li costava de creure. La seua amiga Brunna, la seua companya de classe, era una bruixa.

Brunna no tenia una berruga a la punta del nas ni duia un barret amb forma de cucurutxo, però era una bruixa de cap a peus, i podia fer màgia. Et podia convertir, si volia, en un ratolí. Bé, podia intentar-ho, perquè a vegades els encanteris li eixien com un bunyol i podia passar qualsevol cosa. Una vegada havia fet un sortilegi per convertir-se en invisible, però només havia aconseguit fer desaparèixer el seu braç dret. Tenia

un aspecte tan estrany que se l'hagué d'embenar fins que va passar l'efecte. I en una altra ocasió havia dit unes paraules màgiques i havia fet volar Miquel fins al capdamunt d'un plataner, però després no va saber com baixar-lo d'allí i el pobre xicot s'havia passat la nit dalt de l'arbre, cantant com un mussol i tremolant de por i de fred.

Bruna vivia en companyia de sa mare, en una casa als afores del poble. De ben menuda el seu camp de jocs havia sigut el bosc i se'l coneixia pam a pam. Fins i tot era amiga d'un donyet que es deia Fals, una criatura trapassera i molt bromista. Però el que més li agradava, a Bruna, era anar a la font de l'Encantada, un ullal d'aigua on la llegenda deia que habitava una fada.

I la llegenda era certa. Bruna es banyava sovint a l'interior de l'estany, i podia estar submergida molt de temps parlant amb l'esperit d'aigua. Miquel sempre patia quan la veia capbussar-se i passaven i passaven els minuts, però Bruna sempre tornava a la superfície fresca com una rosa.

–Com t'ho fas per a respirar dins de l'aigua? –preguntava ell.

I ella feia una carassa graciosa i li ensenyava la palma de les mans.

–Què vols que faça? És molt fàcil: respire i prou.

Com si fora tan senzill. Miquel ho havia intentat, però quan respirava dins de l'ullal s'omplia la boca d'aigua i poc faltava perquè s'ofegara.

–Però com pots parlar amb l'Encantada? –insistia ell.

Miquel s'imaginava que parlar amb un esperit d'aigua devia ser com fer gàrgares, però en realitat Bruna no parlava amb la fada, sinó que es deixava engrunsar per l'aigua, i llavors, com un borbolleig, sen-

tia la seua veu que li deia

conjurs a l'orella. La fada

li ensenyava a fer encan-

teris, però també l'adver-

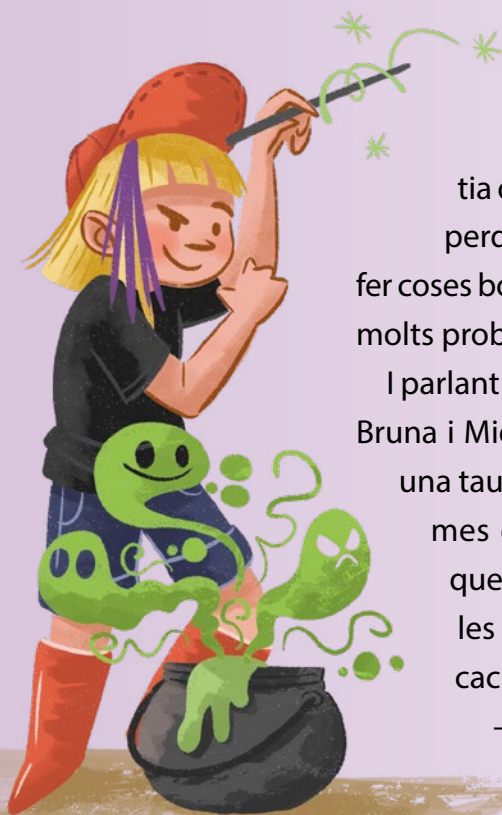
tia que havia d'anar amb compte,

perquè la màgia podia servir per a

fer coses bones, però també podia causar molts problemes.

I parlant de problemes: un dia estaven Bruna i Miquel fent deures, asseguts en una taula. Havien de resoldre problemes de matemàtiques, i per més que Bruna pronunciara sortilegis, les sumes, les restes i les multiplicacions no es feien soles.

–Quina llanda! Que avorrida

que estic de treballar! És que ací no passa mai res –va dir Bruna.

–I què vols que passe? –va somriure Miquel.

A ell li encantava anar a escola i fer deures. Va obrir la motxilla per a traure un regle i va sentir que alguna cosa li passava ranteret de les cames. Llavors es va ajocar davall de la taula per veure què era allò i es va trobar amb una cara que el mirava de fit a fit. A Miquel se li van posar els pèls de punta.

Aquella cosa era Fals. El donyet no feia ni dos pams d'alçada, i vestia la seua casaca habitual de color xampinyó.

–Hola –va dir l'homenet mentre, amb un bot d'allò més àgil, se'n pujava a la taula.

–Hola, Fals –va dir Bruna tractant de reprimir el riure.

S'alegrava de veure el donyet, que apareixia i desapareixia quan menys t'ho esperaves, però sempre els portava alguna sorpresa. En canvi, Miquel no estava tan content.

–Quin ensurt! Quasi m'agafa un batistot! Per què no entres per la porta com les persones?

El donyet el va mirar rialler, però no li va fer cas. Per a ell les portes no eren cap obstacle, i tant li feia passar per la porta com travessar una paret. Va agafar el regle

que Miquel tenia a la mà i va començar a escurar-se les dents.

–Però què fas? –va preguntar el xiquet.

–Hui m’he menjat un peix podrit i se m’ha quedat una espina entravessada.

Miquel va fer cara d’ois. El seu regle acabat d’estrenar, el seu regle de color groc fosforescent que feia servir per a dibuixar quadrats i triangles, es trobava a l’interior d’aquella boca pudenta.

–Però quin furgadents més estrany –es va queixar el donyet.

Miquel li va llevar l’objecte de les mans.

–No és un furgadents. I no toques les meues coses!

En això es va fixar que hi havia una cosa enganxada a la punta del regle.

Quin fàstic! No volia ni imaginar què devia ser. El primer que faria quan arribara a casa seria desinfectar-lo amb bona cosa de sabó.

Mentrestant, el donyet s’havia acomodad damunt de la motxilla de Miquel.

–Però què feu tancats a

casa? –va preguntar–. Per què no veniu amb mi al bosc? Podríem anar a caçar gambosins.

–Què són els gambosins? –va preguntar Bruna.

–Oh, els gambosins són... són criatures... –El donyet va fer un bufit.– La veritat és que no sé molt bé com són els gambosins. Ningú n’ha pogut agafar mai cap, són molt esmunyedissos, però es conta que posseeixen un tresor de monedes d’or, sacs i sacs de monedes d’or.

En sentir la paraula *tresor*, Miquel i Bruna alçaren les orelles, i el donyet es va animar a continuar.

–Alguns diuen que són criatures voladores i que viuen dalt dels arbres. Es diu que fan uns crits tan ensordidors que t’esmussen les orelles. Una vegada un gambosí va fer un bram tan fort que el so es va sentir a la Xina.

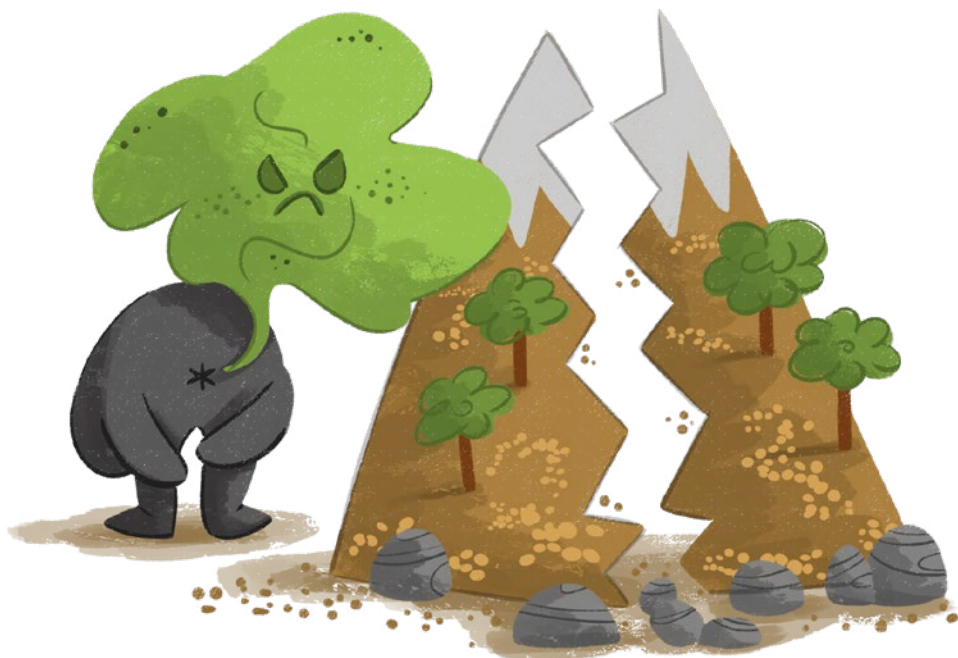
–Oh, ja tornes a dir mentides –va protestar Miquel–. Eres tan fals com el teu nom.

El donyet va tancar els ulls, semblava avergonyit.

–Sí, és una de les meues boles preferides, no puc evitar-ho. La veritat és que els gambosins no viuen dalt dels arbres, sinó en forats putrefactes. Heu sentit parlar dels pets dels gambosins? Són capaços de partir una muntanya per la meitat.

Bruna va esclafir a riure, el donyet sempre la posava de bon humor.

En això, Fals va agafar la llibreta de Miquel i la va examinar per l'endret i pel revés. Es va fixar en els traços que hi havia escrits.

–Què és això? Semblen cagarrites de rabosa.

–Són els meus problemes de matemàtiques, deixa'ls estar, me'ls has embrutat de fang.

–Que no saps llegir, Fals? –es va estranyar Bruna.

–Llegir? Clar que sé llegir. –I el donyot va mirar la llibreta i va començar a xarrotejar en veu alta:– *Trusquii retrusqui fracamatustata, petrosaorrimanofesta...* Hum, l'escriptura matemàtica és molt interessant. Però crec que no s'entén res!

–Clar, estàs llegint les lletres al revés –va dir Miquel.

Bruna va fer un gest amb el dit i la llibreta, per art d'encanteri, es va girar a les mans del donyet. A Miquel sempre el sorprenia el poder màgic de la seua amiga.

–Ah, clar, ara s'entén molt millor, ja ho crec –va dir Fals, i va tornar a llegir en veu alta:– *Trusquii retrusqui fracamalatusta, petrosaorrimanofesta...* Uf! Crec que continue sense entendre'n un borrall.

Bruna va agafar la llibreta i va llegir per ell en veu alta:

–Si una gallina pon deu ous al dia, quants ous pondrà en una setmana?

–És un problema –va dir Miquel.

–Com que un problema! –es va exclamar el donyet–. És genial! Crec que la vostra gallina és la campiona de les gallines ponedores. No m'importaria tindre'n una.

–Dic que és un problema de matemàtiques. La nostra mestra ens posa problemes i nosaltres els hem de resoldre. És així com aprenem.

El donyet va obrir els ulls com a taronges.

–Apreneu a pondre deu ous al dia?

–No, aprenem a calcular –va dir Bruna–, i així un dia podrem anar a la Lluna si ens dona la gana. Sembla que un no pot ser astronauta si no pot calcular quants ous pon una gallina a la setmana.

–Oh, m’encantaria conèixer la vostra mestra, però sobretot m’agradaria que em presentara la seua gallina. No havia sentit parlar mai d’una gallina que ponguera deu ous al dia.

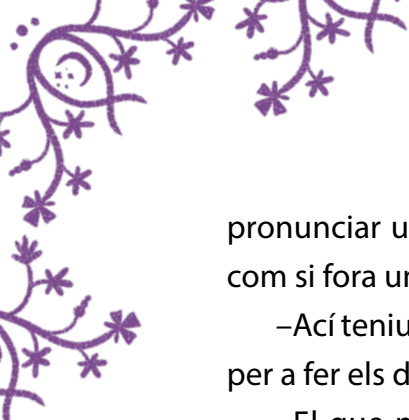
–Crec que no t’agradaria la nostra escola, Fals –va dir Bruna–. T’hi avorrires com una mona.

–L’escola no és avorrida –va protestar Miquel–. Sempre ens ensenyen coses, i fem coses divertides. Demà vindrà un contacontes i ens contarà una història.

–Oh, m’encanten les històries –va dir el donyet–. Crec que un dia us faré una visita.

En això es va obrir la porta. Era la mare de Bruna, que els portava llet i galletes. En veu baixa, Bruna va

pronunciar un conjur i el donyet es va quedar rígid com si fora un ninot.

–Ací teniu el berenar. Necessiteu un poc d'energia per a fer els deures –va dir la dona.

–El que necessitem és una calculadora –va dir Bruna.

Miquel es va sobresaltar.

–És una broma, tros de bleada.

Bruna sabia que no podia fer servir la calculadora ni la màgia per a resoldre els problemes de matemàtiques, però és que desitjava tant anar a jugar al bosc! Sa mare es va adonar de la presència de Fals i el va agafar.

–Què és açò?

–Oh, és..., és... –Bruna li'l va llevar de les mans i li'l va donar a Miquel.– És la seua mascota. No pot viure sense ella i se l'emporta a tot arreu. Sempre li està fent besets i mangarrufes, i quan se'n va a dormir se'l gita al costat.

Miquel es va fer roig com una tomaca i, per dissimular, va començar a engrunsar el donyet.

–Oh... Eh... Sí, és el meu peluix, me'l van regalar quan tenia dos anys, és... és...

–És una criatura adorable –el va ajudar Bruna.

–Això, és una criatura *adorable* –va confirmar Miquel de mala gana.

La mare de Bruna va arrufar el nas.

–No sé com pots aguantar-ho, la teua criatura adorable fa una pudor espantosa. Vols que el pose a la llavadora?

A Miquel els ulls li van fer candeletes. Sí, va pensar, estaria bé que Fals es rentara de cap a peus, roba inclosa, li agradaria veure com quedaven els

seus cabells esborrifats, el seu nas de xirivia i les orelles de pàmpol mentre pegava voltes al tambor de la llavadora. A veure si l'homenet deixava de fer-se el graciós. Però Bruna li va eixir al davant.

–Oh, està fet d'un material molt delicat, s'ha de llavar a mà, amb un sabó especial.

La mare de Bruna va fer una carassa. S'imaginava que l'estaven enredant, però tenia faena a l'altra banda de la casa i no volgué perdre temps.

–D'acord, mengeu-vos les galletes i beveu-vos la llet abans que es gele.

Quan se'n va anar, Bruna va fer un gest amb el dit i Fals va reviscolar.

PER QUÈ NO EM
FAS UN BES,
CRIATURA
ADORABLE?

ECS!

QUINA PUDOR!
T'ANIRIA BÉ
UN BANY.

PERÒ SI EM VAIG
BANYAR L'ESTIU
PASSAT.

DEIXEU DE
BARALLAR-VOS,
I BERENEM.